

Siège de Barcelone (1713-1714)

http://fr.wikipedia.org/wiki/Si%C3%A8ge_de_Barcelone_%281713-1714%29

Le **siège de Barcelone**, second siège de la ville depuis le début de la guerre, est la dernière bataille de la guerre de Succession d'Espagne, qui oppose de 1701 à 1714 l'archiduc Charles Louis d'Autriche, soutenu par la Grande-Bretagne, l'Autriche, et les Pays-Bas, à Philippe V d'Espagne, soutenu par la France et l'Espagne dans la lutte pour la succession au trône d'Espagne. Le maréchal de Berwick met le siège devant Barcelone où les débris du corps expéditionnaire britannique commandés par James Stanhope se sont retranchés. Après 11 mois de blocus et 61 jours de tranchée ouverte, le chevalier d'Asfeld part à l'assaut de la tranchée et emporte la place le 11 septembre 1714.

La *Diada Nacional de Catalunya*, la fête nationale de la Catalogne, est célébrée le 11 septembre. En mémoire des morts au siège de Barcelone de 1714 on leur offre chaque année des fleurs au Fossar de les Moreres, le cimetière de l'église Sainte-Marie-de-la-Mer, au quartier du El Born.

Unités françaises ayant participées au siège :

- Régiment de Tallende = 16 700 soldats, 200 canons, 30 mortiers, 50 kilos de dynamite.
- **Régiment d'Auvergne** = 50 000 soldats

http://fr.wikipedia.org/wiki/R%C3%A9giment_d%27Auvergne

En 1709, le régiment commence la campagne en Espagne sous les ordres du maréchal de Bezons. En juillet il passe en Roussillon où il est occupé le restant de l'année à faire la chasse aux Miquelets. En 1710, il passe en Dauphiné sous le commandement du maréchal de Berwick et surveille la frontière. En fin d'année 1710, il retourne en Espagne et est immédiatement employé

- [Siège de Gérone \(Gérone\)](#). Le 3 janvier 1711, le régiment prend d'assaut le bastion Sainte-Marie obligeant la ville à capituler le lendemain.

Durant l'année 1711 on retrouve le régiment à

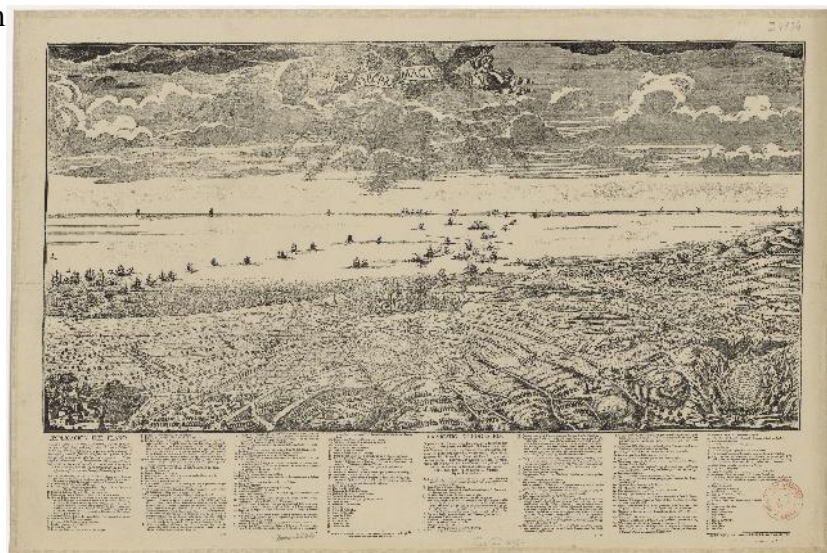
- la [prise de la Seu d'Urgell \(Seu d'Urgell\)](#)
- la [prise de Vénasque \(Vénasque\)](#)
- la [prise de Cardone \(Cardona\)](#)

En 1712 et 1713 le régiment continue de servir en Catalogne. Il est presque constamment occupé au

- [blocus de Barcelone](#).

En 1714,

- le blocus est converti en siège et le régiment se fait remarquer lors de l'assaut général du 12 septembre qui marque la fin de la guerre de Succession d'Espagne.
- Le 12 novembre, les nombreux vides faits par cette guerre sont comblés par l'incorporation du régiment de Blacons.

http://ca.wikipedia.org/wiki/Setge_de_Barcelona_%281713-1714%29

El **setge de Barcelona** va ser una operació militar central dins de la Guerra dels catalans, darrer episodi hispànic de la Guerra de Successió Espanyola, entre el 25 de juliol de 1713 i l'11 de setembre de 1714. Tot i que Barcelona ja fou assetjada en aquesta mateixa guerra uns anys abans - Setge de Barcelona (1706) - implicant a tropes de les grans potències; durant la Guerra dels Catalans els exèrcits estrangers foren evacuats, i va enfrontar els defensors de Barcelona, compostos per la Coronela, l'exèrcit regular català, de tropa procedent de la resta de territoris de la Corona d'Aragó, i soldats d'altres territoris que sostenien Carles III. Fou plantejat pel duc de Pòpoli inicialment més com un bloqueig amb aires de terrorisme bombarder, que no pas com un assalt amb cara i ulls, esperant la rendició per esgotament de la ciutat. L'entrada en joc d'un exèrcit provinent del Regne de França, el juliol del 13, per donar suport a l'exèrcit espanyol amb el canvi de direcció militar cap al Duc de Berwick, més interessat a prendre la ciutat que a destruir-la, decantà severament el curs del setge, convertint-lo en un assalt de trinxeres i mines a les muralles. Molt sobrepassats en nombre, i completament envoltats de soldats borbònics, els catalans van triar la resistència fins a la mort. La resistència oferta a Barcelona i els altres territoris de la Corona d'Aragó va aprofitar-la Felip V d'Espanya per destruir les muralles de les ciutats que s'havien resistit a l'avanç borbònic, i per establir una duríssima repressió que va culminar amb la crema de ciutats, com Xàtiva, la derogació de lleis i furs, i l'empresonament i mort de molts ciutadans, establint definitivament un estat sota les lleis de la Corona de Castella, El 1716, amb els Decrets de Nova Planta es crea doncs, l'estat espanyol amb capital a Madrid, a l'estil del model d'estat absolutista i centralista francès.

L'execució de la defensa a la Batalla de Barcelona s'utilitzarà en època de la Renaixença com a símbol de la resistència del poble de Catalunya en defensa del país, i el referent ha merescut la consideració de recordar-ne la data com a Diada Nacional de Catalunya.

La Guerra de Successió Espanyola (1705-1713)

Article principal: [Guerra de Successió Espanyola](#)

La Guerra de Successió serà sostinguda directament per la coalició formada inicialment pel Regne d'Anglaterra (després Regne de la Gran Bretanya), la República de les Províncies Unides i el Sacre Imperi Romanogermànic units pel seu desig d'evitar l'hegemonia del Regne de França en el continent, i fan costat al pretendent austríac, l'arxiduc Carles. França, que amb tant d'èxit havia coronat les seves hàbils intrigues polítiques, es posa al costat de Felip V de Borbó. El Regne de Castella s'hi mantindrà fidel i lluitarà pel rei legítim establert pel Carles II, però la Corona d'Aragó farà costat a la candidatura de l'arxiduc Carles d'Àustria, que ofería garanties sinceres de respecte als furs.

Els primers anys de la guerra van ser favorables a l'arxiduc Carles. Acompanyat d'un exèrcit anglès i d'una esquadra anglo-holandesa, va desembarcar a Lisboa el 1704 i el mateix any, amb participació catalana, va prendre Gibraltar, cosa que va donar a la flota de la reina Anna d'Anglaterra la clau de la Mediterrània. El 17 d'agost del 1705 els aliats proclamaren rei l'arxiduc Carles a la ciutat de Dénia, amb el suport de la població civil. Poc després assetjaren Barcelona, que capitulà, i el pretendent austríac entrà a la ciutat el 9 d'octubre de 1705 enmig de la joiosa rebuda de la població de Catalunya, que el proclamà Carles III d'Espanya. Les Balears i el País Valencià seguiren l'exemple de Barcelona, en canvi, Aragó havia jurat fidelitat el 1705 a Felip d'Anjou.

El 1706, l'arxiduc Carles fou proclamat rei a Saragossa. La reacció bèl·lica de Felip d'Anjou l'any següent dugué el principal exèrcit proHabsburg a la península, el duc d'Anjou va guanyar la iniciativa i James Fitz-James Stuart es va dirigir cap a l'Ebre mentre François Bidal d'Asfeld va rebre l'encàrrec de capturar les viles del sud del Regne de València i tingué com a conseqüència la conquesta dels regnes de València i d'Aragó, després de la batalla d'Almansa el 25 d'abril de 1707.

A la península, la guerra es desenvolupava entre atacs i contraatacs dels dos bàndols. Carles III ocupà Madrid, però Felip V la recuperà. Mentrestant, John Leake, en nom del Regne d'Anglaterra ocupà Menorca el 29 de setembre de 1708, doncs calia mantenir permanentment una flota al Mediterrani occidental que contrarestés la flota francesa de Toló, i els ports italians no eren prou segurs.

El Tractat d'Utrecht (1713)

Article principal: [Tractat d'Utrecht](#)

La guerra es perllongà durant anys; Catalunya i les Balears aguantaven en mans aliades, però l'emperador Josep I, germà de l'arxiduc Carles morí, sense descendència masculina i en heretar Carles la corona imperial, davant la possibilitat, si arribava a ser rei dels regnes hispànics, de reunir una altra vegada els extensos territoris que havien constituït l'imperi de Carles V, el Regne Unit de la Gran Bretanya canvià radicalment d'actitud: abandonà Carles i Catalunya a canvi de dues cartes en el joc del poder: Gibraltar i Menorca. La pau europea es va signar a Utrecht l'abril de 1713. Felip V s'assegurava el tron d'Espanya i els anglesos el seu predomini a la Mediterrània occidental.

Així, tot i que el regne d'Aragó i el Regne de València havien estat annexionats a Castella, Catalunya resistia encara a favor de l'Arxiduc i estava disposada a lluitar fins al final. Tanmateix, els van abandonar el territori a la seva sort. Al cap d'un temps, el mateix Arxiduc es va desinteressar i els catalans del Principat i les Balears es van trobar sols, resistint a Barcelona contra les tropes filipistes.

La Guerra dels catalans (1713-1714)

Després de dos dies de reunions, la Junta de Braços decidí lluitar contra els borbònics tot i la retirada de les tropes aliades i la traïció d'Anglaterra; s'iniciava així la darrera fase de la guerra, definida pels borbònics com a «Guerra de Catalunya» o «Rebel·lió dels Catalans». Havent decidit la resistència, la Generalitat féu una crida a l'allistament i la revolta contra els invasors que fou anunciada per gairebé totes les ciutats i pobles del Principat:

« Tothom generalment us notifiquen, i fan saber, de part dels Ex. i fid. Senyors Diputats del General del Principat de Catalunya en Barcelona residint; i per deliberació, amb intervenció dels Ex. i fid. Senyors oïdors de comptes, lo dia present feta, en nostre consistori, inseguint lo consell dels Ex. i fid. Braços generals militar i real. Que havent resolt lo precaucionar-se amb la defensa de les places i fronteres del present Principat, no permetent que los enemics preocupen aquelles, per interessar la major seguretat de les generals constitucions, usos i costums, llibertats i privilegis, tant dels comuns com dels particulars, així eclesiàstics com seculars, mantenint-se sota el domini de l'emperador i rei N.S. que Déu guarde; per això, qui vulla destinar-se a servir, acude en casa de la diputació de Catalunya, on se'ls allistarà la plaça; i si cossos enters, tant de cavalleria com d'infanteria, volen concórrer a coadjuvar a dita precisa i necessària empresa, s'admetran a sou en la mateixa conformitat, mantenint-se als oficials sos puestos. I perquè les dites coses vinguen a notícia de tots, manen ses Ex. fidelíssimes ésser feta i publicada la present pública crida, pels llocs acostumats de Barcelona, i altres ciutats, viles i llocs del present Principat, on convinga i menester sia. Dat en Barcelona als 9 de juliol de 1713.

